

CLIVE

WSOY

CUSSLERIN

DIRK PITT -SEIKKAILUROMAANI

PAHOLAISEN
MERI

Suomentanut Jorma-Veikko Sappinen

DIRK CUSSLER

Dirk Cussler

CLIVE CUSSLERIN
PAHOLAISEN
MERI

SUOMENTANUT JORMA-VEIKKO SAPPINEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

Clive Cussler's The Devil's Sea

Copyright © 2021 by Sandecker, RLLLP

All rights reserved

By arrangement with

Peter Lampack Agency, Inc.

350 Fifth Avenue, Suite 5300

New York, NY 10118 USA

SUOMENKIELINEN LAITOS

© JORMA-VEIKKO SAPPINEN JA WSOY 2023

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-48583-5

PAINETTU EU:SSA

HENKILÖT

NUMAn ryhmä

Dirk Pitt National Underwater and Marine Agency, NUMAn, johtaja

Al Giordino NUMAn vedenalainen tekniikka -osaston johtaja

Rudi Gunn NUMAn apulaisjohtaja

Summer Pitt NUMAn erikoisprojektit-osaston johtaja ja Dirk Pittin tytär

Dirk Pitt nuorempi NUMAn erikoisprojektit-osaston johtaja ja Dirk Pittin poika

Hiram Yaeger NUMAn tietokonekeskuksen johtaja

James Sandecker Yhdysvaltain varapresidentti ja NUMAn entinen johtaja

Loren Smith-Pitt Coloradon kongressiedustaja ja Dirk Pittin vaimo

Bill Stenseth Tutkimusala *Caledonian* kapteeni

Homer Giles Tutkimusala *Caledonian* ylikonemestari

Melbournen miehistö

Alistair Thornton Thornton Mining Companyn omistaja

Margot Thornton Geofyysikko ja Alistair Thorntonin tytär

Chuck Sonntag *Melbournen* navigaattori

Tohtori Yee Taiwanin puolustusministeriön insinööri

Kiinan kansan vapautusarmeija

Kenraali Xu Junhai Pekingin ilmailu- ja avaruuslennonjohtokeskuksen komentaja

Eversti Yan Xiaoming Sudenkorento-projektin ohjelmajohtaja

Tohtori Liu Zhenli Sudenkorento-projektin raketti-insinööri

Luutnantti Zheng Yijong Kansan vapautusarmeijan rakettijoukkojen erikoisoperaatio-osaston jäsen ja Yan Xiaomingin sisarenpoika

Ning Kansan vapautusarmeijan rakettijoukkojen erikoisoperaatio-osaston jäsen

Mao Jing Kansan vapautusarmeijan agentti Sikkimissä, Intiassa

Tiibetiläiset Intiassa

Ramapurah Chodron Tiibetiläinen sissi Lhasassa, Tiibetissä

Thupten Gungtsen Buddhalainen munkki Nechungin luostarissa Lhasassa, Tiibetissä

Khyentse Rinpoche Tiibetin keskushallinnon vanhempi lama

Kuten Nechungin oraakkeli ja Tiibetin valtionoraakkeli

Tenzin Norsang Tiibetin keskushallinnon agentti

Muut

James Worthington C-47:n lentokapteeni Tiibetissä

Delbert Baker C-47-lentoperämies Tiibetissä

Ylikersantti Nathaniel Jenkins Ilmavoimien satelliittianalyytikko, 100. ohjuspuolustusrikkaati

Tohtori Chen Yuan Buddhalaisen ja tiibetiläisen taiteen osaston johtaja, Kansallinen palatsimuseo

Tohtori Feng Zhoushan Tiibetin antiikin osaston entinen johtaja, Kansallinen palatsimuseo

Lee Hong Apulaisjohtaja, Kansallinen palatsimuseo

Rob Greer Tiibetiläisen klubimuseon omistaja McLeod Ganjissa, Intiassa

Henry Buchanon Amerikkalaisen instituutin johtaja Taiwanissa

Jiang Ji Kalastaja Qimein saarelta

PROLOGI

LHASA, TIIBET
18. MAALISKUUTA 1959

Pratt & Whitley -tähtimoottorit kähisivät ja puuskuttivat yrittäessään haukkoa ohutta ilmaa korkeuksissa. Nuo kaksi kunnioitettavaa neljätoistasyliinteristä Twin Wasp -lentokonemoottoria, joita oli valmistettu toisen maailmansodan aikana tuhansittain, toimivat voimanlähteenä tunnuksettomalle C-47 Skytrain -kuljetuskoneelle, joka heilahteli myrskyisässä yössä. Koska rahtitilassa ei ollut lastia, kone oli erityisen altis nopeille ilmavirtauksille, jotka kamppailivat keskenään maailman katon yläpuolella.

»Korkeus nipin napin yli 6700 metriä», lentoperämiehen paikalla istuva Delbert Baker sanoi venyttelevään tapaansa, hammastikku huuliltaan riippuen. Hänen kuukasvonsa olivat sänkiset, ja uneliaat silmät vihjasivat, että hän haukottelisi vaikka avaruusolio taputtaisi olkapäälle. »Moottorit eivät ole kovin tyytyväisiä.»

»Kattokorkeuteen on vielä reilusti matkaa, vaikka moottorit eivät tunnu olevan samaa mieltä», lentokapteeni James Worthington sanoi virkeästi. Toisin kuin perämies, koneen kapteeni istui ryhdikkäänä yllään puhdas, silitetty lentäjänpuku, ja hän piteli koneen ohjaimia jämäkästi. Mutta myös hän suhtautui huolettomasti tyhjän kuljetuskoneen tömähdyksiin

ja kirskahduksiin sen poukkoillessa raivokkaalla taivaalla. Vaikka näkymättömissä aivan koneen vatsan alapuolella vilisi vuorenhuippuja, Worthington oli tyyni kuin istuisi pelaamassa tammea.

Hänellä oli Bakerin tavoin paljon kokemusta rahtilennoista Himalajan yli. Kumpikin oli ylittänyt tuon »Kumpareen» monet kerrat toisen maailmansodan aikana, jolloin Yhdysvaltain ilmavoimat oli toimittanut Kiinan kansallismielisille aseita ja muonaa Intiassa sijaitsevista tukikohdista. Nyt he lensivät CIA:n laskuun, mutta korkean vuoriston ylittämisen riskit keuhkossa säässä eivät suinkaan olleet vähentyneet.

Worthington napautti paria punanuppista kädensijaa, jotka törröttivät heidän istuintensa välissä, varmistaakseen, että ne oli vedetty kokonaan taakse. Kaasuvivusto huolehti moottorien polttoaineseoksesta. Vivut olivat ääriasennossa ylitettäessä maailman korkeinta vuoristoa.

Lentäjät kuulivat kuulokkeistaan lentosuunnistajan rätisevän äänen osastosta heidän takaansa. »Noin kaksikymmentä minuuttia Lhasaan. Pitäkää nykyinen kurssi.»

Kone pomppasi äkkiä kuin kiskoilta lennähtävä vuoristoradan vaunu. Baker vilkaisu ulos sivuikkunasta lumisateeseen, joka lankesi vakaana siiville. »Toivottavasti pojat sytyttävät valot.»

Worthington nyökkäsi. »Elleivät sytytä, saavat tarpoa Himalajan yli jalkapatikassa.»

Kone jatkoi urheasti matkaa pimeydessä, ja lentäjät kamppailivat ylöspäin paiskovien ilmavirtausten kanssa. Harvinaisempia mutta sitäkin vaarallisempia olivat terävät alaspäin suuntautuvat virtaukset, jotka iskivät varoittamatta.

Pian kohde jo lähestyi, ja Worthington aloitti laskeutumisen tietäen, että korkeimmat huiput olivat jääneet taa. Kylmässä, pimeässä yössä ilmaantui näkyviin muutama valo, jotka hehkuiivat maassa kuin kaukaiset kynttilät.

»Tämän täytyy olla oikea paikka», Baker sanoi.

Suunnistaja ilmoitti uuden suunnan, ja Worthington sääti kurssia kohti Lhasan hajanaisia valoja. Tuo Tiibetin värikäs mutta pölyinen historiallinen pääkaupunki oli levittäytynyt Lhasajoen kapeaan laaksoon vaikuttavassa runsaan 3 600 metrin korkeudessa merenpinnasta. Maan ainoa virallinen lentokenttä sijaitsi noin sadankolmenkymmenen kilometrin päässä koillisessa, mutta Worthington ei aikonut saapua Kiinan miehittämälle maaperälle virallisesti. Sen sijaan hän ohjasi kohti tilapäistä lentokenttää, jonka olivat salaa luoneet ystävälliset paikalliset asukkaat keräämällä kivet pois avoimelta tasangolta kaupungin länsipuolelta.

Lumisade heikkeni ja lakkasi sitten kokonaan, kun Worthington lensi matalalla kaupungin yli ja Bakerin tapaan tarkkaili maata rikkoutuneen pilvipeitteen aukoista.

»Tuolla, etuoikealla.» Baker osoitti ulos tuulilasista. Hänen suussaan oleva hammastikku pyörähti jännityksen ensimmäisenä merkinä.

Worthington näki saman: kaksi heikkoa sinistä valoa, jotka olivat täsmälleen itä-länsisuunnassa välissään pitkä, musta kaistale.

Baker pinnisti katsettaan kaukaisuuteen ja avasi laskutelineen. »En ole ihan varma, ovatko he antaneet meille sen kuusisataa metriä jonka pyysimme.»

Worthington pudisti päätään. »Myöhäistä valittaa.» Hän suuntasi Skytrainin nokan lähempänä olevaa valoa kohti ja vähensi nopeutta. Navakka vastatuuli tuntui pysäyttävän koneen ja sai sen kallistelemaan. Worthington odotti, kunnes sininen valo katosi nokan alapuolelle ja sanoi Bakerille: »Laskeutumisvalot.»

Korkeuden huvetessa Baker sytytti koneen valot. Worthington käsitteli konetta kiukkuisissa tuulissa taitavasti kuin kirurgi ja antoi korkeuden huveta hiljalleen.

Laskeutumisvalot paljastivat tasaisen, pölyisen kentän, ja pyörät koskettivat maata metrin päässä sinisestä valosta. Kone

pomppi epätasaisella alustalla Worthingtonin jarruttaessa rajusti, ja peräpyörä viisti tomua. Hän pysäytti lähelle jälkimmäistä sinistä valoa, kiepautti koneen takaisin tulosuuntaan ja aloitti rullauksen kentän poikki kohti ensimmäistä. Käännettyään koneen nokan taas tuulen suuntaan valmiiksi nousua varten hän sammutti moottorit.

Baker avasi sivuikkunansa ja katsoi kentän yli. Etelässä näkyivät usean talon valot, mutta muuten oli pilkkopimeää. Kukaan ei ollut odottamassa heitä. »Tulimme joko etuajassa tai matkustajamme ovat myöhässä», hän sanoi.

»Tai eivät ole tulossa ollenkaan», Worthington sanoi. »Ainaakaan täällä ei ollut vastaanottokomiteaa.» Hän kallisti päätään ja liu'utti sitten auki oman sivuikkunansa. Hän kääntyi Bakerin puoleen, irvisti ja pudisti päätään.

Tuulenpuuskien huminan läpi kuului kaukaisten laukauksien poksahdeltua, josta ei voinut erehtyä.

RAMAPURAH CHODRON kuuli saman tulituksen kaupungin keskustan suunnalta ja vavahti. Jos tehtävä olisi sujunut suunnitellusti, mitään ammuskelua ei olisi syntynyt. Vain nopea irtautuminen ja hiljainen pako pois kaupungista ennen kuin kiinalaiset olisivat huomanneet mitään tapahtuneenkaan. Mutta Potalan palatsin tienoilta kuuluvat laukaukset kertoivat muuta.

Ram, kuten hänen CIA-kouluttajansa olivat häntä kutsuneet, painoi kämmenensä tiukasti vasten vaimentimella varustettua .38-kaliiperista Coltia ja kurkisti matalan kivimuurin takaa. Noin kymmenen metrin päässä sijaitseva Nechungin luostari oli pimeä ja hiljainen ja näytti ruumishuoneelta. Mutta kaukainen tulitus merkitsi, että he olivat paljastuneet ja ettei heillä enää ollut rauhallisen sisäänpääsyn ylellisyyttä.

Hän pinnisti katsettaan pimeyteen muttei nähnyt rakennuksen tienoilla liikettä. Hän oli yksi kahdestatoista tiibetiläisestä

sissistä, jotka olivat kaksi päivää aikaisemmin hypänneet laskuvarjolla erääseen leveään laaksoon Lhasan luoteispuolelle. Hänet oli nimetty johtamaan ryhmän kahdesta tehtävästä helpompaa. Hänen komennossaan oli nelimiehinen ryhmä, jonka oli määrä siepata dalai-laman tärkein neuvonantaja, Nechungin oraakkeli, ja viedä tämä kiireesti omatekoiselle lentokentälle, mistä hänet kiidätettäisiin turvaan.

Vaikeampi tehtävä odotti kaupungin keskustassa. Kahdeksan muun miehen piti livahtaa Potalan palatsiin ja hakea itse dalai-lama.

Vaikka kiinalaiset joukot olivat miehittäneet Tiibetiä jo vuodesta 1950 saakka, tilanne oli kuumentunut vasta Lhasan kannannousun myötä. Entistä rohkeammat kumoukselliset hyökkäykset ja kapinat kautta maan olivat huipentuneet itsenäisyysmielenosoituksiin maan pääkaupungissa. Toiminta oli nopeasti johtanut rangaistukseen. Muutama päivä sitten Lhasaan oli soluttautunut suuri Kiinan armeijan osasto, mikä oli lisännyt jännitystä.

Liikkeellä oli paljon huhuja, että kiinalaiset aikoivat siepata dalai-laman, viedä hänet pois Tiibetistä ja heittää hänet vankilaan. Tiibetin pakolaishallitus reagoi Intiassa konsultoimalla tärkeintä tukijaansa, Yhdysvaltain keskustiedustelupalvelua, CIA:ta.

CIA oli jo vuosia tukenut Tiibetin maanpaossa olevia johtajia ja toimittanut aseita sisseille hankkiakseen tietoa Kiinan atomipommiohjelmasta. Nyt, kun paikalliset aktivistit olivat ryhtyneet ripeästi toimeen, CIA oli myöntänyt, että yritys kuljettaa dalai-lama pois oli riskin arvoinen.

Tehtävään valituilla tiibetiläisillä oli pitkä tausta CIA:n kanssa. He olivat lentäneet maapallon toiselle puolelle Coloradon, missä he olivat koulututtuneet laskuvarjojääkäreiksi Kalliovuorilla. Ram oli yksi ensimmäisistä valmistuneista ja oli saanut ylennyksiä siksi, että oli taitava käyttämään kenttäradioita.

Ram puristi aseensa kahvaa lujasti ja kuuli mörähähtelyä, jota piti niityillä luostarin vieressä käyskentelevä vanha jakkihärkä. Se palautti hänen mieleensä herefordnaudat, joita hän oli nähnyt laiduntamassa Coloradon vuoriniityillä. Hän muisteli hyvillä mielin kertaa, jolloin hän oli ensimmäistä kertaa maistanut pihviä jossain tienvarsikahvilassa Vailin lähellä.

Hän ravisti kuvan mielestään, kun hänen viereensä ryömi toinen taistelija, joka töytäisi hänen kyynärpäätänsä.

»Takana näyttää selvältä», tulija kuiskasi.

»Okei, mennään. Käske Rajin ja Tagrin pysyä asemissa oven luona sillä aikaa kun me etsimme sisältä.»

Sissi nyökkäsi ja välitti käskyn kahdelle muulle, jotka olivat varjoissa heidän takanaan. Hän noudatti esimerkkiä Ramin noustessa kyyryyn, ja he siirtyivät luostarin sisäänkäynnille.

Kukaan ei tiennyt, kuinka kauan paikkaa oli pidetty pyhänä, mutta nykyinen luostari oli rakennettu melkein neljäsataa vuotta sitten. Rakennus oli vaatimatonta ja sijaitsi kaupungin pohjois-ten kukkuloiden juurella. Ram astui verenpunaisesta pariovesta ja näki edessään laajan sisäpihan. Sen perältä johtivat portaat kappeliin kummallakin sivulla, kun taas ylemmässä kerroksessa majailivat luostarissa asuvat munkit.

Vasemman kappelin kohdalla näkyi tulen keltainen hehku ja ilmassa leijaili suitsukkeen tuoksu. Ram pysytteli sivuseinän tuntumassa ja lähestyi takaportaita. Hän kuuli kappelista kahinaa ja jähmettyi. Portaille ilmestyi hoippuva hahmo.

Tulija oli kiinalainen sotilas kädessään pulttilukkoinen kivääri, jonka hän heilautti Ramin suuntaan. »Kuka siellä?» hän kysyi sammaltaen mandariinikiinaksi.

Oli niin pimeää, ettei Ram nähnyt sotilaan verestäviä silmiä, mutta hän oli tarpeeksi lähellä haistaakseen alkoholin tämän hengityksestä. Hän kohotti Coltin piippua, joka sylkäisi kaksi vaimennettua laukausta. Sotilaan pää napsahti taaksepäin, ja hän lysesähti lattialle kivääri kivipäällystettä vasten rämähtäen.

»Kätke hänet», hän kuiskasi toverilleen, joka oli rientänyt paikalle.

Ram astui kohti kappelia ja lähestyi pientä nuotiota, joka paloi häthätää kyhätysssä kehässä ja jonka ääressä sotilas oli lämmitelty. Liekit loivat häilähteleviä varjoja kappelin vastakkaiseen päähän, missä oli kynttilöin valaistu korotettu alttari. Huoneessa ei näyttänyt olevan ketään. Sitten jostain sivusyvennyksestä ilmaantui valoviiru. Ram kohotti pistoolin ja livahdi kivipylvään taakse hahmon lähestyessä pieni kynttilä kädessään. Hän odotti, kunnes mies kulki ohi, hyppäsi sitten takaapäin ja painoi pistoolin tunkeilijan selkää vasten.

»Onko jokin hätänä?» kysyi yllätetty mies. Hän kääntyi katsoomaan Ramia.

Hän paljastui kynttilänsä valossa vanhahkoksi mieheksi, jolla oli kaljuksi ajeltu pää ja punainen munkinkaapu. Hän oli poikkeuksellisen leveäharteinen ja katseli Ramia tyynesti ja silmää räpäyttämättä.

Ram laski pistoolin ja painoi päänsä hienoiseen anteeksipyttävään kumarrukseen. »Etsin Nechungin oraakkelia», hän sanoi munkin äidinkielellä tiibetiksi.

»Oraakkeli ei ole täällä», munkki vastasi. »Hän lähti kaksi päivää sitten tapaamaan dalai-lamaa Potalan palatsiin. Hän ei ole vielä palannut.» Munkki silmäili sissin tummaa univormua. »Tulitteko auttamaan häntä?»

Ram nyökkäsi. »Uskotaan, että kiinalaiset aikovat vangita dalai-laman ja hänen neuvonantajansa. Tulimme auttamaan heitä pakenemaan.»

Munkki nyökkäsi. »Oraakkeli ennusti välittömän vaaran.»

Ramin lanteelle kiinnitetty radiopuhelin surahti ja häiriökohinan seasta kuului puhetta. »Punahirvi, täällä Lumileopardi. Kohde on poistunut ennen saapumistamme. Meitä tulitetaan. Menossa hissille. Toistan, menossa hissille.»

»Punahirvi kuulee», Ram vastasi. »Lähdemme liikkeelle.»

Ram puri hammasta. Heidän oli ollut määrä tavata etujoukko, joka oli pudotettu laskuvarjoilla Lhasan lähelle edellisenä päivänä, mutta se ei ollut saapunut kohtaamispaikalle.

Nyt asia selvisi. Jokin oli mennyt pieleen. Ehkä kiinalaiset olivat saaneet vihjeen. Etujoukko oli joko joutunut vangiksi tai oli jo kiidättänyt dalai-laman pois Lhasasta jalkaisin. Ram vilkaisi hiipuvaa nuotiota ja toivoi, että kyse oli jälkimmäisestä. Niin tai näin, heidän oma tehtävänsä oli käynyt tarpeettomaksi.

Hän napsautti radiopuhelimen takaisin paikoilleen ja katsoi munkkiin. »Ovatko dalai-lama ja oraakkeli jo paenneet Lhasasta?»

Munkki nyökkäsi. »Uskon, että se on mahdollista.»

»Kuka te olette?»

»Nimeni on Thupten Gungtsen. Olen luostarin *khenpo* ja oraakkelin apulainen.»

Gungtsen oli siis luostarin apotti ja päähallintomies ja siten itsekin vaarassa.

»Ette ole turvassa täällä, jos kiinalaiset saavat tietää, että dalai-lama on paennut. Teidän on lähdettävä mukaamme.»

Munkki loi Ramiin mietteliään katseen. »Minä en ole tärkeä, mutta Nechungin jumalankuva on.»

Hän viittasi olkansa yli alttarille. Syvennyksessä sen yläpuolella oli tumma patsas. Ram näki, että se oli Pehar, tiibetiläinen jumala, joka tunnettiin luostarin tapaan nimellä Nechung. »Ilman sitä oraakkeli ei pysty hoitamaan kunnolla tehtäviään. Patsas täytyy viedä hänelle.»

Ram katsoi kappelin poikki ja nyökkäsi. »Nopeasti.»

»Tarvitsen apuanne.» Gungtsen kääntyi kannoillaan. Hän asteli määrätietoisesti kappelin poikki ja pysähtyi syvennyksen eteen. Paksu kiviveistos seiso siinä ympärillään joukko pienempiä samanvärisiä patsaita.

Ram oli käynyt temppelissä pikkupoikana muttei ollut kertakaan ollut yhtä lähellä tuota pyhää esinettä. Patsas oli veistetty kiiltävän mustasta kivistä ja oli noin kuudenkymmenen sentin

korkuinen. Gungtsen polvistui patsaan eteen ja alkoi sopottaa rukousta, mutta Ram astui hänen vierelleen ja veti hänet pysyyn. »Ei ole aikaa.»

Munkki nyökkäsi ja keräsi pienemmät jumalpatsoat. Hän kääri ne alttarilta ottamaansa kullanväriseen kankaaseen ja ojensi nyytin Ramille. Tämä sulloi sen takkinsa alle yllättyneenä siitä, kuinka painava se oli, ja hoputti munkkia.

Gungtsen kääri myös Nechungin jumalankuvan kankaaseen ja nosti sen olalleen. »Olen valmis.»

He poistuivat kappelista ja liittyivät toisen sissin seuraan sisäpihalla. Kun he astuivat ulos luostarin pääsisäänkäynnistä, parin metrin päästä kajahti laukaus. Vihreäpukuinen sotilas horjahti esiin varjoista leveän, päällystämättömän tien vastakkaisella puolella ja lyhyistyi maahan.

Sissi nimeltä Tagri nosti päätään pensaan takaa pidellen M1-karbiinia. »Sieltä on tulossa partio. Hän oli kärkimies.»

Vahvistukseksi Tagrin sanoille kadun varrelta kuului kumea huuto ja sitten saappaitten rousketta soralla.

»Oraakkeli ei ole täällä», Ram sanoi. »Meidän täytyy perään-tyä lentokentälle.»

»Entä tuo vihollispartio?» Tagri kysyi.

»Hoitelemme sen tässä.»

Ram tarttui munkkia käsivarresta ja veti tämän pylvään taakse. Sitten hän heilautti pistoolin pylvään kivikaaren ympäri ja suuntasi sen kadun vastakkaiseen päähän. Ramin takana munkki painautui kyyryyn ja alkoi kuiskia rytmikkäästi rukousta.

Kiinalainen partio oli pieni, vain kolme nuorta miestä, joilla oli venäläisvalmisteiset kiväärit. Heidän koulutuksensa puutteellisuus paljastui, kun he ryntäsivät kaatuneen toverinsa luo yhdessä ja ympäröivät tämän aseiden piiput taivasta kohti.

Ram ei pysähtynyt miettimään heidän hölmöyttään. Hän tähtäsi lähintä sotilasta ja ampui kolme laukausta. Ensimmäinen osui miestä olkapäähän, kaksi muuta menivät ohi.

Mutta sillä ei ollut väliä. Muut tiibetiläiset avasivat tulen karbiineillaan ja kaatoivat hetkessä kaikki kolme kiinalaista.

Ram nykäisi Gungtsenia hihasta. »Tätä tietä.»

Hän odotti, kunnes munkki nosti jumalankuvan maasta. Sitteen hän lähti munkki kannoillaan liikkeelle luostarin edestä, ja muut sissit asettuivat väljään kehään heidän ympärilleen.

Nechungin luostari sijaitsi matalalla kukkulalla Lhasan luoteiskulmassa. Improvisoitu lentokenttä oli suoraan idässä paljaiden kukkuloiden takana. Vaikka suora reitti olisi ollut lyhyempi, Ram ei halunnut jäädä minkään ylivoimaisen joukon kynsiin avomaalla. Tiedustelutietojen mukaan Lhasaan oli muuttaman viime päivän kuluessa siirretty kokonainen Kiinan kansan vapautusarmeijan pataljoona.

Ramin johdolla joukko laskeutui kukkulanrinteen soratietä pitkin tasamaalle, missä kaupunkimaisema suojasi heitä. Potolan palatsi kohosi kaakossa kallioisella mäellä, ja sieltä kuului kiivasta tulitusta. Hän toivoi, että taistelu oli houkutellut mahdolliset kiinalaiset pois heidän reitiltään.

He kääntyivät kauppojen ja asumusten reunustamalle sivukadulle ja seurasivat sitä itään. Siihen aikaan vuorokaudesta katu oli pimeä ja autio. Ryhmä eteni rivakasti ja piti kaiken aikaa silmänsä auki vihollisotilaiden varalta. Munkki ei piitannut olallaan lepäävän taakan raskaudesta vaan eteni hiljaisen tarmokkaasti.

Kuullessaan lähestyvän ajoneuvon äänen ryhmä syöksähti piiloon lähimpään ovisyvennykseen. Katua pitkin syöksyi kiinalainen sotilaskuorma-auto kyydissään puolenkymmentä miestä, jotka pitelivät kiinni lavan laidoista.

Ram tunsu munkin hivuttautuvan viereensä kangaskaupan ovisyvennyksessä ja pani merkille tämän vankan ruumiinrakenteen kaavun alla. »Ette ole kotoisin Lhasasta», hän kuiskasi.

»En, vaan pienestä kylästä Amdosta.»

»Oletteko golok?»

Munkki nyökkäsi.

Ram tiesi seudun ja sen heimoasukkaat. Golokit tunnettiin kaikkein kovimpina tiibetiläisinä, ja munkkia katsoessaan Ram saattoi kuvitella miksi.

Kuorma-auto jyrisi heidän ohitseen kiirehtien määränpäähänsä. Sen nostattaman pölyn laskeutuessa takaisin tielle Ram katsoi kelloaan. He olivat myöhässä kohtaamisesta.

»Mennään», hän sanoi. »Täytyy lisätä vauhtia.»

Ryhmä alkoi juosta ja ohitti useita kortteleita. Vasemmalta puolelta loppuivat rakennukset, jolloin paljastuivat läheisten vuorten juurelle saakka ulottuvat avoimet vainiot. Kaukaa kuului edelleen laukauksia, mutta ne olivat siirtyneet lounaaseen suoraan heidän etupuolelleen.

Ram kääntyi poistuakseen kadulta ja suuntasi vasemmalle kohti kukkuloita. Hän johdatti ryhmän kivikkoiseen ylärinteeseen. Joka mies huohotti jo. Joukon hännillä munkilla oli vaikeuksia taakkansa kanssa, mutta hän pysyi vauhdissa mukana. Ram äkkäsi edestäpäin sinisen valon.

He kuulivat jauhavan äänen, kun yksi lentokoneen moottori jurrasi ja hurahdi käyntiin, sitten toinen. Suuliekkien välähdykset ja niitä seuraavat pamahdukset kertoivat, että he joutuisivat juoksemaan henkensä edestä.

Kun he kiiruhtivat karun kumpareen yli, näkyviin tuli toinen sininen valo, ja sitten myös C-47-lentokoneen sisällä syttyi heikko valo. Heidän lähestyessään konetta tulitus voimistui.

»Pystyttekö?» Ram kysyi munkilta.

Jumalankuva painoi raskaana vanhan, hiljaisen miehen olalla, mutta hän vastasi lujasti: »Pystyn.»

Kun ryhmä saapui lentokentän virkaa toimittavalle pitkälle tasangolle, tuulen mukana lensi kevyttä räntää, joka pisteli heidän selkäänsä kuin neulat. He näkivät ja kuulivat kaukaa koneen, joka seiso i lähellä palavaa sinistä valoa. Koneen moottorikoteloista virtasi savua, kun Worthington ja Baker valmistelivat

konetta nousuun. Rungon avoimella ovella tungeksi joukko miehiä, jotka kipusivat sisään koneen alkaessa liikkua.

Ramin radiopuhelin räpähti. »Punahirvi. Olemme lähtöpisteessä. Meidän täytyy nyt lähteä. Missä olette?»

»Juuri tulossa», Ram huusi. »Pidätelkää konetta.» Hän katsoi ryhmäänsä. »Juoskaa.»

Sissit hajottivat muodostelman ja lähtivät pinkomaan lentokonetta kohti. Ram jättäytyi muutaman metrin taakse munkin seuraan. Tämä osoittautui taakastaan huolimatta yllättävän nopeaksi ja melkein pysyi muiden vauhdissa.

Heidän lähestyessään konetta kentän vastakkaisen pään pimeydestä purskahti suuliekkiryöppy. Sinne oli noussut puolisen tusinaa kiinalaista sotilasta, jotka olivat alkaneet tulittaa konetta. Kenenkään ei tarvinnut kehottaa Ramin miehiä juoksemaan kovempaa, kun luodit pippuroivat maata heidän ympärillään.

Toisen ryhmän viimeinen sissi, joka odotti vuoroaan nousta koneeseen, pudottautui siiven alapuolelle, alkoi ampua suojatulta ja vaiensi osan kiinalaisten aseista. Sissin ansiosta Ramin ryhmän kolme muuta miestä pääsivät etenemään ovelle ja kipusivat sisään.

Ram ja Gungtsen olivat melkein koneen pyrstön kohdalla, kun jälkimmäinen kaatui ja Nechungin jumalankuva lennähti hänen olkapäältäään eteenpäin.

»Osuiko?» Ram huusi moottorien jyrinän läpi. Hän pysähtyi ja veti munkkia käsivarresta.

»Ei, kompastuin.»

»Menkää koneeseen. Minä tuon patsaan.»

Hän työnsi munkkia eteenpäin ja kurkotti kohti temppelein patsasta. Twin Wasp -moottorit ulvoivat Worthingtonin kaasuttaessa nousua varten. Ramin päälle ryöppysi pölyä ja lunta, kun hän nosti patsaan olalleen. Samaan aikaan kun hän nousi seisomaan, lentokone liikahti pois päin. Nopeuden alkaessa kasvaa munkki oli juuri saapunut ovelle, mistä hänet kiskaistiin sisään.

PAHOLAISEN MERI

Ram juoksi koneen perässä kamppailen patsaan painon kanssa. Tuntui uskomattomalta, että vanha munkki oli kantanut sitä valittamatta koko matkan tempelistä. Se oli painava, paljon painavampi kuin näytti. Sen paino hidasti Ramin jalkojen liikkeitä kuin hän olisi juuttunut siirappilammikkoon.

Mutta hänen täytyi pysyä liikkeellä ja vieläpä nopeasti, sillä lentokoneen vauhti kiihtyi. Ram katsoi lentävän tomun läpi silmät viiruina, mutta näki edelleen suuliekit kiitotien vastakkaisesta päästä. Moottorien pauhu täytti hänen korvansa, kun hän kokosi kaikki voimansa juoksuun. Hän pinkaisi vaivoin rungon vierelle. Avoimen oven kohdalle tullessaan hän paiskasi patsaan sisään.

Heittoliike melkein kaatoi Ramin, mutta hän pysyi jaloillaan koneen kaikotessa.

Tagri näyttäytyi oviaukossa. »Vauhtia, Ramapurah, pystyt siihen», hän huusi.

Ram tunsu olevansa pyörtymäisillään, mutta hän kokosi viimeisen energiapurkauksen ja heittäytyi ovea kohti samaan aikaan, kun koneen pyrstö ponnahti ilmaan. Hän sai sormillaan vain lipsuvan otteen oven alareunasta, mutta Tagri ja toinen sissi tarttuivat häntä hihoista ja kiskoivat hänet sisään.

»Pysy matalana», joku huusi.

Vatsallaan maaten ja henkeään haukkoen Ram ei olisi muuta voinutkaan.

Kone jyrisi pitkin kiitotietä ja kohosi onnahdellen ilmaan. Koneen noustessa kiinalaiset sotilaat kuitenkin tulittivat sitä raivokkaasti. Kaksi tiibetiläisistä sisseistä haavoittui ja koneen alumiininahkaan napsahdelti pieniä reikiä.

Ohjaamossa Baker säpsähti, kun luoti puhkaisi tuulilasin ja ohitti viheltäen hänen päänahkansa parin sentin päästä. Lhasan valojen loitotessa heidän alapuolellaan Baker nosti laskutelineen ja kurkisti sitten ulos sivuikkunasta. Hän pinnisti katsettaan pyörivän potkurin suuntaan ja kääntyi sitten edessään

olevan mittarirykelmän puoleen. »Mahdollinen öljyvuoto kakkosmoottorissa. Paine toistaiseksi vakaa.»

Worthington piti käteensä lujasti ohjaimilla ja keskittyi keho pingottuneena. »Oikeanpuoleinen siivekekin on vähän niin ja näin. Mutta ilmassa ollaan. Totta puhuen odotin pahempaa.»

Pahemman vuoro tuli kahdenkymmenen minuutin kuluttua, kun lentäjät kuulivat melua oikeanpuoleisesta moottorista. Baker naputti toista öljynpainemittareista. »Paine on punaisella, samoin lämpötila.» Hän katsoi taas sivuikkunasta moottorin suuntaan. Moottorikotelosta valui mustia savuvirtoja. »Ei hyvältä näytä», hän sanoi aavistus kireyttä rauhallisessa äänessään.

»Selvä», Worthington sanoi. »Sammuta se. Katsotaan, pysymmekö räppimään kukkuloiden yli yhdellä moottorilla.»

Baker kävi läpi moottorin sammutusmenettelyn ja käänsi potkurin lepotilaan vähentääkseen ilmanvastusta. Worthington kohensi asentoaan istuimella, napautti vasemmanpuoleisen moottorin kaasuvipua karvan verran eteenpäin ja puristi ohjaimia lujasti.

Jos C-47-kone oli lastattu täyteen, sen pitäminen ilmassa yhdellä moottorilla oli hyvissäkin lento-olosuhteissa vaivalloista. Onneksi kyydissä oli nyt vain muutama matkustaja ja hieman lastia. Mutta tilanne ei suinkaan ollut hyvä. He joutuivat selviytymään myrskyisässä säässä ja suuressa korkeudessa, ja Himalajan muodostama este oli vielä edessä.

He palasivat tuloreittiään lounaaseen kohti Darjeelingiä, joka sijaitsi Himalajan takana Intian puolella. Lhasasta oli puolen tunnin lento Tiibetin ylängön suhteellisen kesyjen maisemien yli ennen kuin Himalaja kohosi tielle.

Tuota korkeuksiin kohoavaa vuoristoa ei näkynyt yöllä pimeyden ja kaiken aikaa sakenevan lumisateen takia. Tuulet olivat Himalajan yläpuolella aina petollisia, mutta keväinen lumimyrsky pahensi niitä entisestään. Tuulilasia rummuttivat

»Tauotonta, hurjapäistä ja hauskaa ajanvietettä.»

— NEW YORK JOURNAL OF BOOKS

Pahamaineisella Paholaisen merellä kuohuu. Kuin tyhjistä ilmestyvät jättiläisaallot uhkaavat merenkulkijoita. Samaan aikaan Kiina testaa täysin uudenlaista ohjusta, mikä horjuttaa kansainvälistä turvallisuutta.

Tyrskyjen keskellä NUMAn johtaja Dirk Pitt löytää lentokoneen hyllyn Filippiinienmerestä. Syvyyskiin on kuitenkin hautautunut myös vaarallisempia salaisuuksia. Pittin perheen on etsittävä ratkaisuja toisiinsa kietoutuneisiin mysteereihin niin Tyynen valtameren syvyyksistä kuin Himalajan korkeuksista. Vain he voivat säilyttää uhatun uskonnon, pelastaa kansakunnan ja estää vedenpaisumuksen, joka johtaisi sotaan.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-48583-5